

ДИЙН КУНЦ МРАК ПОД СЛЪНЦЕТО

Превод от английски: Стоянка Илчева, 2012

chitanka.info

1

Бях смъртта, която косеше живите. Знаех, че имам епична съдба. Въпреки това ги избивах един по един, един по един, един по един. Ако тези ми убийствени експесии бяха музика, а те са музика за мен, с право биха могли да се нарекат проста народна песен. А аз бях се заел да сътворя симфония на смъртта, безсмъртна опера на ужаса.

Сетне една неочаквана среща изведнъж ми отвори очите, че за да реализирам възможностите си, да освободя целия си потенциал, да създам незабравими кресченда на разрухата, трябва да избивам цели семейства, първо да се наиграя с тях, както ми се ще, и после да ги изколя. Когато избивах чужди семейства, аз изтребвах и своето, което заслужаваше да загине.

Вдъхновението понякога идва от неочаквани източници. Бях насочен от едно дете.

(Из дневника на Алтън Търнър Блакуд)

* * *

1989.

Седмица преди единайсетия си рожден ден Хауи Дъгли се качи на покрива на бившия универсален магазин „Бозуел“, за да погледа как обикновените хора се занимават с най-различни обикновени неща по улица „Мейпъл“, и видя чудовището за първи път.

Семейството на Хауи живееше само на две пресечки от сградата, където Бозуел бе търгувал преди. Той можеше да стигне дотам, като пресече гробището на църквата „Свети Антоний“ и продължи по калдъръмена уличка, по която рядко минаваха превозни средства. Огромни дъбове, чиито листа ставаха алени през есента и бяха лъскавозелени сега, в средата на юни, хвърляха сенките си върху гробището. Хауи обичаше дърветата. Те живееха по-дълго от хората и изглеждаха мъдри, по-мъдри, отколкото хората биха могли да бъдат,

защото бяха видели толкова много и нямаха какво друго да правят, освен да размишляват над това, което бяха видели, и да растат още повече. Много му се искаше да поседне под тях или да се качи, да се качи горе сред тихата мъдрост на дърветата. Но това беше прекалено рисковано. Това щеше да означава, че си търси боя. И без това ядеше много бой, без да си го търси.

Докато вървеше през гробището, не само сенките от дърветата, но и надгробните плочи и паметници го заслоняваха донякъде. Той си беше сложил бейзболна шапка, беше си навел главата и беше готов да извърне лявата си буза настрани от всеки, когото би могъл да срещне, и да побегне, ако забележи някого от обичайните разбойници.

Преди девет месеца „Бозуел“ беше преместен в нова сграда, на две пресечки северно от предишното си място. Старата тухлена постройка след време щеше да бъде префасонирана за някой друг бизнес, но работата по строежа още не беше започнала.

В долната част на задната ѝ стена се намираха пет прозореца, всеки по шейсет сантиметра на височина и деветдесет на ширина, които гледаха към сутерена на огромния магазин. От време на време ги бяха отваряли за проветрение, за да не се завъди плесен, в дните когато още не се използваша климатични инсталации и изсушители за въздуха. И петте изглеждаха заключени, но когато Хауи натисна силно средния, ръждясалата му дълга и тясна панта в горния край застърга и се размърда. Той се изхлузи с краката напред през отвора и стъпи на пода в тъмния сутерен, след което се протегна и бутна прозореца да се затвори.

На колана му беше закачено фенерче, с което той си осветяваше пътя през бившите складове на празния сутерен. Тесният сноп светлина беше достатъчен да му покаже откъде да мине, но не разведряваше ни най-малко атмосферата в мухлясалите помещения, през които минаваше. В мрака около него сякаш пълзяха и трептяха незнайни страшилища, но тези призрачни видения бяха просто сенките, които се дърпаха, изтръпнали в ужас, пред напиралите лъчи и се скупчваха обратно след преминаването им. Хауи не се боеше от тъмното. От малък беше разбрал, че опасностите, които грозят човека посред бял ден, са много по-страшни от каквото и да го чака в мрака, че караконджулите могат да имат мило лице и подкупваща усмивка.

Асансьорът не работеше. Той се качи по стълбите на четвъртия етаж и после се изкатери още един етаж нагоре по по-тясно и стръмно стълбище, което го изведе в помещението с бойлерите — нещо като навес върху плоския покрив на сградата. Тук бяха складирани лопати за сняг, четки за метене с дълги дръжки и други средства и материали, нужни на персонала за почистване и поддръжка.

Макар че Хауи винаги спускаше бутона на секретата на външната врата, когато си тръгваше от покрива, този път той го намери вдигнат. Явно беше забравил да заключи при предишното си посещение. Той отвори вратата и излезе навън, гледайки на изток към уличката.

Покривът беше покрит със сиви керамични плочи и не беше съвсем плосък, а леко наклонен, за да може водата да се оттича към отворите покрай парапета. Стената там се издигаше до кръста на възрастен и по-високо за Хауи. На всеки деветдесет сантиметра имаше по една четирийсет и пет сантиметрова дупка като в назъбените стени около замък, откъдето стрелците да го защитават срещу варварите.

Хауи се съмняваше, че варварите някога са нападали „Бозуел“, който беше само един малък универсален магазин, или че „Бозуел“ е наемал стрелци или снайперисти със стоманено строги погледи да го защитават. Назъбените тухлени парапети бяха сложени просто за красота и си бяха много шик. Нямаше друго здание в града, което да е по-високо от старата сграда на „Бозуел“, дори новата му сграда не беше по-висока от нея. Хауи можеше да коленичи до един от назъбените отвори, да опре лицето си в него и да започне да наблюдава как минувачите по улица „Мейпъл“ влизат и излизат от магазините и ресторантите и да си представя какъв би бил собственият му живот, ако не беше толкова различен от другите.

Когато заобиколи и излезе от обратната страна на навеса, той видя, че до парапета седи страж и се вглежда в сърцето на града през един от отворите. Макар че Хауи беше се появил безшумно на покрива, стражът обърна глава да види кой се е присъединил към него и тогава момчето разбра, че дели покрива с чудовище.

На разстояние от десетина метра помежду им, за момент те продължиха да се гледат, без да мръднат. Въпреки изненадата, Хауи имаше усещането за нещо познато в тази среща, сякаш беше я сънувал някога и после забравил съня си, или беше чувствал подсъзнателно или с шестото си чувство, че някой ден ще се случи. На негово място

други момчета биха побягнали, но Хауи беше престанал да бяга, защото знаеше, че бягството може да ти докара смъртта. Крачейки бавно, стъпка по стъпка, той намали разстоянието помежду им на пет метра, преди да спре. Обърнат в профил, той се зае да изучава странника с дясното си око.

Косата на мъжа беше къса и мазна и до такава степен сплъстена, че приличаше на плетеница от паяци. Хауи нямаше да се учуди, ако някои от тях внезапно се разтърсеха и разкачени един от друг, плъпнеха в разни посоки по разкривения му череп. Веждите му бяха гъсти и щръкнали, но лицето му бе голобрадо като на момче. На места кожата му руменееше прекалено силно, а на други беше призрачно бледна, но навсякъде беше гладка и неестествена като кукленска пластмасова кожа без пори. Под грубо изсеченото му, щръкнало каменно чело хлътналите му очи блестяха, черни и бдителни като очите на гарга. Носът му приличаше на остър, свиреп клюн. Пропорциите на лицето му бяха сбъркани, костите му — на места прекалено остри, а другаде — прекалено дебели и затъпени. Горната му устна беше невероятно тънка и безцветна, долната — прекалено дебела и морава, а зъбите — жълти и разкривени.

— Не се бой — каза странникът с дебел и стържещ глас като на чудовище от филм. — Няма нищо страшно. Не съм такъв, какъвто изглеждам.

Хауи се приближи вече на три метра, преди да спре отново в почуда, сякаш бе срещнал омагьосано същество, и попита:

— Откъде идеш? Какво търсиш тук?

— Това твоят покрив ли е? На чуждо място ли съм влязъл?

— Не е моят покрив — отвърна Хауи.

— Е, значи и двамата сме влезли на чуждо място.

— Така излиза.

Макар че беше седнал, беше ясно, че мъжът е висок, вероятно двуметров на ръст, слаб като плашило, но силен. С огромни ръчища. Кокалести китки, подобни на тромавите сглобки на стари машини. Дълги ръце. Уродливите лопатки на гърба му напиреха под ярема на жълто-кафявата му риза и създаваха впечатлението, че има гърбица.

— Не се бой — повтори мъжът. — Аз съм Алтън Търнър Блакуд. Не бих си казал името пред някого, ако исках да му сторя нещо лошо.

След кратко колебание, донякъде за своя изненада, Хауи се обърна изцяло с лице към господин Блакуд и свали бейзболната си шапка.

— И ти не се бой.

Господин Блакуд огледа лявата страна на лицето на Хауи, забеляза, че лявата му ръка има само три пръста, и задържа за момент погледа си върху нея. После рече:

— Виж какво, момче, ако имаше световен конкурс за страшилища и двамата с теб се явихме пред седем съдии, аз щях да те победея със седем на нула гласа.

— Може би с пет на два.

— Ти или си решил да се самоизчеткаш, или искаш да не ме обидиш. Ще те победея със седем на нула и не се опитвай да спориш с мен, не съм толкова глупав. Сега ще направя най-страшната си физиономия и искам след това да ми кажеш честно дали имаш шанс и за един глас.

Най-страшната физиономия на господин Блакуд беше широка усмивка и тя се оказа такава страховита гледка, че Хауи ахна и отстъпи крачка назад. Реакцията му накара господин Блакуд да прихне и лицето му, докато се смееше, изглеждаше по-ужасно и от ухилената гримаса.

Макар смехът на непознатия да звучеше гадно, като пъшкането и клокоченето на недозапушен канал, добродушната му насмешка над самия себе си го правеше симпатичен.

Не след дълго Хауи се усмихна и рече:

— Добре, признавам. Няма да спечеля нито един глас.

— Значи си честно момче. Знаех си, че си. Браво!

Хауи си сложи отново шапката и отиде до стената през два зъба от мястото, където седеше господин Блакуд, което оставяше два — два и половина метра помежду им.

— Ще ми кажеш ли как се казваш? — попита господин Блакуд.

— Хауи. Хауи Дъгли. Второто ми име е Мейбри, но не го използвам никога. Не искам да си навлека беля. Какво правиш тук?

Господин Блакуд махна с ръка към улицата под тях.

— Гледам парада.

— Какъв парад? Няма парад.

— Винаги има паради, Хауи. Когато става нещо, в което не можеш да се включиш, а можеш само да наблюдаваш, то си е парад.

Хауи се загледа надолу към улицата, където хората изживяваха ежедневието си, без да подозират, че някой ги наблюдава и им завижда, и после вдигна отново поглед към господин Блакуд.

— От какво си станал такъв?

— Такъв съм се родил. Вродени дефекти. Дошъл съм на този свят в този вид. Раждане и смърт — трудно е да се каже кое е по-лошо. Разбира се, когато съм се появил на този свят, не съм бил толкова голям като сега, но казват, че съм бил дори още по-грозен. Предполагам, че при теб причината е някакъв пожар.

— Нещо такова — потвърди Хауи.

— Кога е станало?

— Когато съм бил петгодишен. Вече почти шест години оттогава.

— Сигурно са ти правили операции.

— Да. Единайсет. Последната беше преди две години.

— Много съжалявам — искам да кажа, за болките, които си изживял.

Хауи сви рамене, сякаш болките не бяха нищо, макар че за известно време друго освен болки нямаше.

— Не е твоя вината.

Господин Блакуд поклати съчувствено глава.

— Медицината се развива всеки ден, както знаеш. Един ден те ще могат да те оправят много по-добре.

Колкото по-дълго Хауи слушаше стържещия глас, толкова по-малко той му напомняше на чудовище от филм и толкова повече заприличваше на гласа на мечок от анимационен филм или нещо такова.

— Ти правил ли си си операции? — попита Хауи.

— Не. Не ми трябва операции. Не понасям ножовете.

— Страх те е да те режат ли?

— Не ме е страх — рече господин Блакуд. — Просто не понасям ножовете. Често ли идваш тук?

Хауи сви рамене.

— Понякога.

— Защо?

— За да гледам какво става по улица „Мейпъл“. Какво правят хората там, нали разбираш.

— Аха, парадът — кимна господин Блакуд. — Ама на теб половината ти лице си е наред, а другата половина няма да изплаши никого. За теб има място в парада.

— Хората се заглеждат — възрази Хауи.

— Заглеждай ги и ти и те ще престанат.

— Не ми харесва това, което виждам, когато ги загледам.

— Какво виждаш?

Хауи не отговори и господин Блакуд продължи:

— Виждаш съжаление и ти е неприятно да те съжаляват. Не позволявай на гордостта да те държи извън парада, Хауи. Не е приятно да живееш в самота.

— Наричат ме с обидни имена. Понякога ме блъскат, спъват и събарят. И ми се смеят.

— Това го правят децата, нали?

— Главно те.

— Гледай сега, повечето от жестоките деца надрастват жестокостта си. Само шепа от тях не я надрастват. Не бива да позволяваш на тази шепа да решава как да живееш.

Никой, освен майката на Хауи, не му беше говорил така и по някаква причина същите тези думи нямаха такъв ефект върху него, когато идеха от нея, както когато идеха от господин Блакуд.

— Защо не съм те виждал досега? — попита Хауи.

— В този град съм едва от снощи. Тук ме довях вятърът, така да се каже. Намерих незаключения прозорец на сутерена. Преспях долу, близо до задния вход. Сигурно ще си тръгна утре вечер.

— Защо си дошъл?

— За да прекарам времето някъде — отвърна господин Блакуд. — Това е едно място между две други места. Не оставам никъде за дълго.

— Какво работиш?

— Скитам се. Това ми е и работата, и удоволствието. Вечно съм на път, старая се да видя всичко, което мога, от света.

— Плащат ли ти да се скитаеш? — учуди се Хауи.

— Плащам си. Имам всичко, което ми трябва. — Господин Блакуд облиза устни, сякаш си беше помислил за нещо сладко. — А

ти? Винаги ли си живял тук?

— Да. С изключение на времето, когато съм ходил на операции в центъра за изгорени.

— Наблизо ли живееш?

— На две пресечки източно по улица „Уайът“. Ти безделник ли си?

— Някои хора ме мислят за такъв, но не съм. Имаш ли сестри? Братя или сестри?

— Сестра ми, Корин.

— По-голяма ли е от теб?

— Много по-голяма. На шестнайсет години е.

— Хубава възраст за момиче — рече господин Блакуд.

— Защо мислиш така? Защо е по-хубава от всяка друга възраст?

Господин Блакуд затвори очи и заклати глава наляво-надясно.

— Достатъчно млада е, за да е още крехка, но е и достатъчно голяма, за да е готова за света. Как се казва майка ти?

— Нора. Много е стара. На трийсет и пет е. Какво друго си, щом не си безделник?

— Знам какво правят и как се оправят безделниците. Но аз съм преди всичко мечтател. — Той отвори очи. — Какъв е баща ти?

След кратко мълчание Хауи отвърна:

— Нямам баща повече.

— Моите съболезнования, момче, ако е починал.

— Не е починал.

По лицето на господин Блакуд се изписа искрен интерес.

— Но не живее с вас. Разведоха ли се?

— Да.

— Все пак той си остава твой баща.

— Не.

— Не се ли виждаш с него?

— Не мога. И не искам.

Господин Блакуд помълча, после попита:

— Кога стана разводът?

— Когато бях на пет години.

— В годината на изгарянето ти.

Хауи искаше да се измъкне от разговорите на тази тема и попита:

— С какво се занимава един мечтател?

— В момента си мечтая да направя нещо много хубаво. Не съм доизмислил всички подробности обаче. Когато ги измисля, ще ти разкажа. Без баща толкова години — лошо. Може би майка ти си е намерила приятел, който живее с нея. Той би могъл да ти е нещо като баща.

— Не, не си е намерила. Само тримата сме.

Хауи зарея поглед към улицата, но усети, че господин Блакуд го наблюдава с интерес.

— Ти си мъжът в семейството, значи.

— Така излиза. С какво се скиташ — имаш ли кола?

— Понякога вземам кола и карам. Или се качвам в някой празен товарен вагон. От време на време пътувам дори с автобус.

— Не те ли гледат хората в автобуса?

— Сядам най-отпред, за да ме виждат по-добре.

— Не би ми било приятно да ме зяпат.

— Когато ме ядосат, хвърлям им един страшен поглед и те престават.

— Ех, да можех и аз да хвърлям страшни погледи! — възкликна Хауи.

— Нали ти казах — в тебе няма нищо страшно, Хауи Дъгли.

— Винаги ли спиш в изоставени стари сгради като тази?

— Невинаги. Понякога спя в колата, която карам. От време на време — в спален чувал под някой мост или в някое поле. Понякога в подслони за бездомни, а понякога в къща, която ми харесва.

— Имаш ли къща някъде?

— Имам много къщи, където си поискам — заяви господин Блакуд.

— Значи не си беден?

— Аз ли? Не. Имам всичко, което бих могъл да пожела. Правя каквото искам. Правя всичко каквото си поискам. — От един от многото джобове на жълто-кафявите си панталони той извади дебела пачка пари. — Има ли в този град достойно заведение, където да правят хубави сандвичи?

— Има едно-две.

Господин Блакуд отдели една двайсетдоларова и една десетдоларова банкнота от пачката и ги протегна към Хауи.

— Иди да купиш обяд за двама ни. Два сандвича за мен, един за теб, кока-кола. Не се мъчи да минаваш през прозореца на мазето. Мини през задната врата. Тя няма да се заключи, ако вдигнеш бутона на секретна нагоре.

Ръката му беше толкова голяма, че можеше да покрие с длан цялото лице на Хауи, като започнеше под брадичката и минеше с пръсти над линията на косата и покриеше с палец едното ухо, а с кутрето — другото. Дори и кутрето му беше огромно и, както останалите му пръсти, имаше възглавничка по-голяма от супена лъжица, доста наподобяваща на съединените с плавателни ципи крака на жаба.

Тази ръка изглеждаше толкова силна, че вероятно би могла да одере лицето ти и да го смачка като книжна салфетка. Но ако господин Блакуд мислеше да нападне Хауи, той вече би го направил. Друго нещо, за което си струваше да се помисли, беше, че ако господин Блакуд решише да престане да се скита, ако решише да се задържи тук, защото си е намерил приятели, щеше да бъде чудесно да си има такъв приятел. По-големите от него деца, независимо колко едри и злобни бяха, щяха да престанат да причакват Хауи, за да го бият. Щяха да престанат да му свалят гащите и да му се смеят. Щяха да престанат да го наричат Белязания или Осмопръстото чудовище, или Хищната лапа, ако знаеха, че е приятел на господин Блакуд.

— Аз не ходя по ресторанти, освен ако мама не ме заведе, и никога не влизам сам.

Все още протегнал ръка с парите, господин Блакуд каза:

— Тогава ще е добре за теб да го направиш. Ще видиш колко бързо ще вземат парите ти, като на всеки друг, и ще ти дадат каквото искаш, като на всеки друг. А ако някой се загледа в теб, усмихни му се. Твоята усмивка не е франкенщайновска като моята, но и хубавата усмивка ще свърши работа, може би още по-добра работа. Ще видиш.

Хауи се приближи до господин Блакуд и взе трийсетте долара.

Банкнотите бяха изпръскани с тъмни, калночервени петна.

— Ще ги приемат — увери го господин Блакуд. — Кажи им, че майка ти те е пратила да купиш сандвичи. Ако разберат, че сме тук, ще ни изгонят, преди да сме си изяли обяда.

— Добре, сър.

— Трийсет долара са много пари. Но аз ти имам доверие, Хауи. Без доверие не може да има приятелство.

Както и да го осветяваше слънцето — пряко или през облаци — господин Блакуд изглеждаше толкова странно, че не приличаше на реален човек. Ала очите му — до такава степен черни като въглен, че не се виждаше границата между ирисите и зениците му — бяха не по-малко реални от всичко останало на този свят. Те се впираха право в теб и надничаха в мозъка ти, и четяха мислите ти.

— Ако имат вкусни сладкиши, купи и от тях — смигна му господин Блакуд.

2

Хауи се върна с картонени чинии, картонени чаши, книжни салфетки, четири студени консервени кутии кока-кола, найлонова торбичка, пълна с лед, както и дебели сандвичи, големи кисели краставички с копър, торба с пържени картопки и пакет курабийки с шоколадови парченца. Той върна също и двајсет и три долара ресто от трийсетте долара. Сандвичите бяха говеждо печено с швейцарско сирене между паниран хляб. Едната филия беше намазана с майонеза, другата с горчица. А помежду им бяха добавени маруля и домати.

Те седнаха на покрития с плочи покрив с гръб към парапета и сложиха торбата с пържени картофи и пакета с курабийки помежду си, за да могат да си вземат и двамата.

— Много хубави сандвичи — отбеляза господин Блакуд. — Чудесно заведение. Как се казва? Сандвичите на Хауи?

— Как разбра?

— Не по сандвичите. Те са на най-високо професионално ниво. Издаде те торбичката с лед — никой търговец няма да се престарае дотам. А и двајсет и три долара ресто. Не можеш да купиш всичко това за седем долара, че и за два пъти по толкова.

— Сега като разбра, сигурно ще си поискаш седемте долара обратно.

— Не, не, ти си ги спечели. Това е безкрайно евтино. Мисля си да те накарам да вземеш поне още десет. Какво каза майка ти, като те видя да приготвяш всичко това?

— Мама е на работа по цял ден. Много работи. Искане да ми вземе някой да ме гледа. Ама аз не искам, пък и тя няма пари за това. А и няма никаква полза от детегледачки.

— А Корин? Нали така се казваше сестра ти?

— Да. Тя си намери работа за лятната ваканция в магазина за млечни продукти. И нея я няма по цял ден. Никой не ме видя, като приготвях обяда.

— Картофите са много хубави — похвали го господин Блакуд.

- С вкус на сметана и лук.
- Все едно сосът е сложен вътре в картофите.
- Обичам и царевични пръчици.
- Кой не ги обича?
- Но нямахме от тях вкъщи.
- Картофите вървят много добре с говеждото печено.

И двамата замълчаха след това. Картофите бяха солени, кокаколите студени и сладки и слънцето, което огряваше покрива, беше топло, но не и прекалено горещо. Хауи беше удивен как можеха да не си говорят, без да се притесняват. Не беше нужно да се напруга да измисли какво да каже или да внимава какво да не каже. Рон Блийкър, най-злюбеният му и неуморен мъчител сред децата в града, го наричаше с най-различни прякори, включително и Дъгли Гъзолики, и казваше, че бил пожизнен председател на Клуба на гъзоликите. Господин Блакуд навярно беше наричан Гъзолики безброй пъти. Така че можеше да се каже, че в момента се провеждаше събрание на Клуба на гъзоликите — и то беше едно разкошно събитие, тук, горе на покрива, над всички останали, с хубаво хапване и хубава компания, и никой не превъзхождаше никого само защото изглеждал по-добре.

След време господин Блакуд проговори.

— Когато бях малък, баща ми ми забрани да говоря с хората и когато ги заговорех, винаги ме млатеше.

— Какво значи „млатеше“?

— Биеше ме с бамбуковия си бастун.

— Само защото си говорил с хората?

— Всъщност защото бях много грозен и той се срамуваше от мен.

— Това не е честно! — възкликна Хауи и за първи път изпита съжаление към господин Блакуд, който до този момент все още му беше вдъхвал известен страх, макар че Хауи не можеше да каже защо, но на когото можеше най-вече да се завижда, защото беше толкова едър и силен, и самоуверен.

— Когато баща ти се държи лошо към теб — продължи господин Блакуд, — ти си мислиш, че вината е и твоя, защото си го разочаровал.

— Наистина ли го вярваше?

— Да, вярвах го първите няколко пъти, когато ме наби. Но после не. Разбрах, че той е просто един лош човек. Дори да бях най-

послушното момче на света, и най-красивото, той щеше да ме бие за нещо друго.

Една голяма черна птица направи два кръга над покрива, после кацна върху северозападния ъгъл на парапета и зачака тържествено.

— Това не е просто гарга — рече господин Блакуд. — Това е моят гарван.

— Превърнал си гарван в домашен любимец! — възхити се Хауи.

— Не ми е домашен любимец. Настояник ми е. Винаги стои наблизо до мен. Направи ми един голям подарък веднъж... показва ми тайните на нощта. Но това е дълга история. Ще ти я разкажа някой друг път. Много ми харесват краставичките. Много са хрупкави.

— Свежи са — потвърди Хауи.

— Точно така. Това е точната дума. Свежи са.

Птицата не проявяваше никакъв интерес към храната им. Тя си стоеше върху далечния ъгъл на сградата и си чистеше усилено перата с човка.

Когато свършиха с яденето и събраха боклука, господин Блакуд попита:

— Баща ти не искаше майка ти да получи родителските права над теб, нали?

Хауи онемя от удивление пред проникателността, скрита в този въпрос.

Господин Блакуд наруши мълчанието.

— Щом той не може да си вземе сина, никой друг не трябва да го вземе. Това е чиста ревност и е грях. И е проява на завист. Както и на гордост и убийствена омраза. Ти не би могъл да промениш това, което щеше да стане, каквото и да беше направил. Нашите бащи, с бастуна и пожара, са един дол дренки, само че твоят е по-лош от моя. Предполагам, че е имало съдебна забрана той да не се приближава до теб. Как е успял да те отвлече?

Хауи помисли и реши, че е по-добре да сподели болката си, отколкото да я държи затворена в себе си.

— Взе ме от къщата на детегледачката, когато мама беше на работа.

— И къде те заведе?

— Каза, че ще отидем на увеселителен парк. Но всъщност ме заведе в един мотел. Изчака ме да заспя.

— С бензин ли поля?

— Събудих се. — Хауи пое дълбоко дъх и после още един. — Не можех да дишам. — Споменът за разлетия бензин го задушаваше. Беше му почти толкова трудно да диша, както и тогава. — Заради парите. Бензиновите пари.

Господин Блакуд го изчакваше търпеливо, сякаш знаеше, че Хауи никога не беше говорил за изгарянето с никого, дори с майка си.

Загледан в гарвана, който мушна глава под крилото си и, изглежда, заспа под слънцето, Хауи най-сетне проговори.

— И после клечката кибрит. По-късно той разправяше на хората... че е искал да изгори и себе си. Да изгори двама ни заедно. Но не могъл да се пристраши.

— Не е искал. Не му вярвай нито за миг.

— Не му вярвам. Той е лъжец. — Странно, беше си чистата истина, и все пак му беше болно да каже, че баща му е лъжец.

— Спасил си зрението си с ръката си, натиснал си с нея лявото си око, когато огънят е лумнал. Изгубил си два пръста, но иначе би ослепял с едното око.

— Всичкият бензин... беше от лявата ми страна.

— Умно момче си, и смело. Съобразил си бързо какво става и си запазил самоконтрол, въпреки болката.

— Не съм смел. Много се изплаших. Понякога още ме е страх. Когато си помисля... че някой ден той ще излезе...

— Обзалагам се на всичко, което имам, че той ще умре в затвора по един или друг начин.

Хауи не желаше смъртта на баща си, но думите на господин Блакуд го окуражиха, особено защото изглеждаше, че той знае за какво говори.

— Дежурният в мотела ме чува. Идва бързо. Аз горя. Той има пожарогасител. Баща ми се опитва да му попречи. Той удря баща ми и го просва на земята. Течността от пожарогасителя — мирише на студено. Той ме спаси. Аз припаднах. Събудих се ослепял. Но всъщност имах студени компреси на очите си. Мама ми стиска ръката. В болницата съм. В началото няма болка. Помислих си, че се е

свършило. Но всъщност това бе само началото. Началото на... на всичко.

Всичкият боклук от обяда беше събран в една торба и те държаха само чашите си с кока-кола и лед. Седяха облежнати на парапета с чашите си с кока-кола и лед. С трите си деформирани пръста на лявата ръка Хауи притисна студената чаша към обезобразеното си лице.

Гарванът продължаваше да държи главата под крилото си.

Шумът от движението, долитащ от улица „Мейпъл“, беше тих като шушукането на тълпа от хора.

След известно време господин Блакуд попита:

— Успокои ли се?

— Да.

— Мъжко момче си.

— Де да бях, ама не съм.

— Знам какво виждам с очите си.

Засрамен, но и поласкан, Хауи замълча за момент. После, за своя изненада, рече:

— Имаме едно апартаментче над гаража. Госпожа Норис се изнесе преди три дни. Мама още не е намерила нов квартирант. Ще трябва да намери, защото имаме нужда от тези пари. Но ти можеш да отседнеш там за няколко дни. Вместо да спиш в тази стара сграда.

— Щом ме види, майка ти ще каже, че вече си е намерила квартирант, независимо дали го е намерила, или не.

— Мама не е такава. Тя не страда от предразсъдъци. И все ми говори, че трябва да си намеря приятели. — Господин Блакуд не каза нищо и Хауи попита: — Нали сме приятели?

— За мен е чест да ти бъда приятел, Хауърд Дъгли. Хауи иде от Хауърд, нали?

— От Хауел. Но всички ми викат само Хауи. Апартаментът ще ти хареса. Хол, спалня и кухня, слети в едно, и отделно баня. Имаш нужда от баня. Всеки има нужда от баня.

Господин Блакуд мълчеше, явно обмисляше предложението. Главата му не беше само разкривена, но и много голяма. Навярно беше много умен, защото главата му беше с по-големи от средните размери.

Най-сетне господин Блакуд проговори.

— Може пък да не е лошо да се установя някъде за малко, да наема дом под наем за известно време.

Хауи не можеше да повярва на ушите си. Той очакваше новият му приятел да си тръгне след няколко дни, но, изглежда, имаше шанс той да остане.

— Не, разбира се, за постоянно или дори за година — продължи господин Блакуд. — Един мечтател не може да има постоянни корени. Но може да опитам за няколко месеца.

Няколко месеца! Хауи знаеше, че ако има приятел като господин Блакуд за няколко месеца, след това нямаше да има проблеми и да остане сам. След няколко месеца с господин Блакуд до него, Рон Блийкър и нему подобните щяха да престанат да го дразнят и да му свалят гащите. Никога повече нямаше да посмеят да правят тези неща. А дори да се опитаха, до напускането на господин Блакуд Хауи щеше да се е научил как да се справя, как да даде на хулиганите каквото заслужават. Господин Блакуд беше изключително самоуверен, присъствието му беше много внушително, в него имаше някаква сила, нещо като истинска смелост, но още по-силно, някаква огромна сила, и като общуваше с него, Хауи щеше да се научи как да се оправя.

— Имаш ли снимка на къщата ви? — попита господин Блакуд. — Искам да видя мястото, преди да поема ангажимент.

— Ела с мен — покани го Хауи, изправяйки се на колене. — Ще ти покажа апартамента.

— Имам някои неща да свърша тук, не мога да ги отлагам. Ще бъде по-удобно, ако можеш да донесеш снимка. И после ще помисля малко.

— Разбира се, няма проблеми. Мога да се върна след половин час със снимки на всичко. Къщата, апартамента над гаража. Мястото е хубаво и чисто, ще видиш.

— Имаш ли снимки на майка ти и на Корин? Искам да видя кои ще са ми хазаите, докато вземам решение.

— Лесна работа. — Хауи скочи на крака. — Ще се върна след половин час. Много се радвам.

— Да не вземеш да се развълнуваш и да се похвалиш на майка си, че си намерил наемател. Ако започна да чувствам, че някой взема решения заради мен, веднага ще се махна. Аз съм си такъв. Обичам си свободата.

— Няма да кажа нищо. Обещавам.

— Засега сме само тайни приятели. — Господин Блакуд протегна десния си юмрук. — Тайни приятели. Закълни се и подпечатай клетвата с юмрук.

Свитата ръка на Хауи приличаше на ръчичката на малко момиченце на фона на огромната лапа на господин Блакуд, но това нямаше значение. Важното беше, че те бяха приятели и приятелството им беше скрепено с клетва и юмручен печат.

Когато момчето се обърна с гръб към вълшебния си нов приятел и се отправи към сервизния навес, откъдето започваше стълбището, гарванът се спусна от парапета на покрива. С острия си сив клон той грабна един бръмбар от плочите, разчупи твърдата му броня и докато краката на насекомото продължаваха да ритат, птицата отметна назад глава и го всмукна в гушата си.

3

Три албума и няколко кутии със снимки стояха в килера към коридора. Хауи не пипна албумите, защото те бяха от дните преди развода и изгарянето, когато той обичаше баща си и мислеше, че и баща му го обича. Когато разглеждаше тези стари снимки, нещо сякаш изтичаше от него, нещо, за което той не можеше да намери дума, но без което в сърцето му всичко изстиваше и посивяваше за дни наред. И външният свят също се променяше. Той започваше да изглежда плосък, безинтересен и безцветен след разглеждането на тези снимки. Той подозираше, че ако го прави достатъчно често, от него ще изтече всичко докрай и той никога няма да може да си върне света в предишния му вид.

Хауи седна на пода в хола с две кутии за обувки, пълни със снимки. Той ги прехвърли набързо, докато намери една, на която се виждаше къщата откъм улицата, и друга, на която се виждаше гаражът, засенчен от навярно стогодишното буково дърво. Имаше снимки и на майка му, и на сестра му, но той си избра една неотдавна направена, на която двете бяха заедно и се бяха прегърнали през раменете, защото се бяха усмихнали така широко, че господин Блакуд щеше да разбере колко са добри и мили и че няма да са лоши като хазаи. Госпожа Норис, която беше се изнесла преди три дни, за да се пренесе при сестра си в щата Илинойс, казваше, че майката на Хауи не е просто нейна хазайка, а и приятелка. На тази снимка господин Блакуд можеше да види, че не само Хауи можеше да му бъде приятел, но че и майка му, и Корин бяха от онези хора, които нямаше да обърнат внимание на това как изглежда, и щяха също да се сприятелят с него.

Той прибра кутиите със снимки обратно в килера. Взе един плик от бюрото в малкия кабинет и сложи трите снимки в него. По-щастлив, отколкото се бе чувствал от дълго време, той заключи задната врата и забърза през гробището, където един гарван, кацнал на един надгробен камък, се загледа в него и размърда човка, без да издава звук. Вероятно не беше същият, а само приличаше на птицата на господин Блакуд. Той

стигна до задния вход на старата сграда на магазина, чието копче на секретa беше вдигнал, за да не трябва да минава през прозореца на сутерена. Влезе и заключи вратата след себе си.

Пристигна на покрива. Господин Блакуд чакаше, огрян от слънцето на късния следобед, и отново се взираше през отвора в парапета в хората на улицата под него. На пръв поглед, само за миг, уродливият мъж напомни на Хауи на грамадния бръмбар, който гарванът беше клъвнал и разчупил с човката си — необичайно гладката му кожа на места беше лъскава като черупката на бръмбар и покриваше приплеснати челюсти, които наподобяваха защитните придатъци в устата на насекомо. Това сравнение обаче беше толкова жестоко, че Хауи се засрами и го изтича от съзнанието си, докато пресече покрива и коленичи до приятеля си, за да му предаде плика със снимките.

Господин Блакуд хареса снимката с къщата на улица „Уайът“ и каза, че му изглежда уютна, може би най-уютната къща, която някога е виждал. Хареса му, че има съседи само от едната страна, а от другата страна е гробището, значи е тихо и уединено. Хареса му и номерът на дома, който се виждаше на една от подпорните колони на входната веранда — 344. Той каза, че това е щастливо число, което на Хауи му стана ясно едва когато господин Блакуд обясни, че сборът от цифрите му е единайсет. Той отбеляза, че голямото буково дърво, което засенчва гаража, ще пази апартамента от горещините през лятото и ще му украсява гледката от предния прозорец.

Той прекара по-дълго време, взирайки се в снимката на майката и сестрата на Хауи, толкова дълго, че на Хауи му примая. Момчето се притесни дали майка му или Корин не приличат на някого, който е обиждал господин Блакуд. Но най-сетне новият му приятел каза, че те изглеждат като добри жени, добри жени, които ходят на църква.

— Ходят ли на църква, а, Хауи?

— Ходят почти всяка неделя. Мама ме кара и аз да ходя, но ми разрешава да нося кепе, за да не се вижда голата част от главата ми, където повече не може да порасте коса.

— Тя е добра жена — повтори господин Блакуд, хвърляйки още един поглед към снимката. — Виждам каква добра хазайка би била. Много добра. И сестра ти също. Няма да е по-лоша от майка ти. Двете са много добри, изглеждат много мили заедно.

Той пхна снимките в един от джобовете на жълто-кафявата си риза.

— Ще дойдеш ли да видиш апартамента тогава?

— Трябва да си помисля до утре. Това е много голямо решение. Склонен съм да поостана в този град, но трябва да поспя, преди да реша. Аз обикновено не мога да спя през нощта. Спя главно през деня, но с тебе си прекарахме толкова хубаво, че не можах дори да подремна. Сега ще сляза долу и ще си отспя. Знаеш ме, че съм мечтател. Ще поспя вероятно до девет вечерта, и когато се събудя, има шанс решението какво да правя с апартамента да ми се е присънило. Моите идеи често ми идват насън. А ако не се получи до довечера, със сигурност ще знам до сутринта. Ела да се видим утре сутринта, верни приятелю.

Хауи се почувства разочарован, че не получи положителен отговор веднага. Ала не загуби надежда, че на господин Блакуд ще му се присъни колко ще му е хубаво да живее под сянката на буковото дърво, в къщата с щастливия номер. Хауи не помнеше някой да го е наричал „приятел“, да не говорим „верен приятел“, с което навярно биха се обръщали един към друг тримата мускетари или войници, служещи заедно като например във Френския чуждестранен легион, и това беше обещаващ знак, че господин Блакуд може да реши да живее под наем при тях.

Господин Блакуд се вдигна и Хауи го видя за първи път изправен на крака. Той знаеше, че приятелят му трябва да е висок, но господин Блакуд приличаше на гигант, макар че не беше висок колкото професионален баскетболист. Удебелените му и деформирани лопатки под раменете изпъкваха още повече, когато се изправеше, и ризата му се опъваше над тях до такава степен, че даваше вид, че ще се скъса; Хауи имаше чувството, че под ризата му са свити огромни птичи крила. Ръцете му също изглеждаха по-дълги, когато беше изправен, и дланите му бяха огромни като лопати.

Когато пресичаха покрива, сенките им падаха пред тях. Сянката на господин Блакуд беше три пъти по-дълга от сянката на Хауи. Гледката на удължените им силуети, движещи се един до друг, караше Хауи да се чувства малък, но също така и в безопасност. Никой не би бил толкова луд, че да се закача с господин Блакуд. И ако Хауи му беше приятел, никой нямаше да смее да закачи и него. Никой.

За първи път той забеляза един интересен елемент върху черните ботуши на приятеля си. С обкованите им със стомана върхове те напомняха на алпинистки ботинки за катерене по лед. Бяха направо супер!

Хауи включи фенерчето си и господин Блакуд отвори вратата към навеса, откъдето започваха стълбите. Той сложи ръка на рамото на Хауи:

— Внимавай, момче, стълбите тук са много стръмни.

Хауи забеляза със страхопочитание, че грамадната лапа на мъжа изглеждаше дори още по-огромна, когато те докосваше.

— Къде ти е твоето фенерче? — попита Хауи.

— Имам едно долу в багажа. Но светлината от прозорците ми е достатъчна. Аз виждам много добре в тъмното.

На всеки етаж имаше прозорци с по няколко стъкла високо в стените, но те не бяха големи и бяха помътнели от прах. Хауи си помисли, че може би ако си мечтател и спиш през деня, това запазва зрението ти и виждаш по-добре в тъмното. Може би и той трябваше да стане мечтател и да спи през деня.

Стигнаха на приземния етаж, в задната част на празната сграда. Хауи вдигна копчето на секретa и сложи ръка на бравата.

— Ела утре сутринта да закусим заедно — покани го господин Блакуд. — Ще ти разкажа за една знаменита кинозвезда. Тя ми е прабаба.

— Каква кинозвезда? — удиви се Хауи, че приятелят му не бе споделил досега такава фантастична тайна, въпреки че бяха си говорили почти цял ден, бяха си говорили повече, отколкото той си беше говорил някога с когото и да било, освен с майка си и Корин.

— Тя се е снимала в нямото кино преди много години. Няма да ти е познато името ѝ, но историята ѝ е страшно интересна. Много обичам да я разказвам.

— Да, разбира се, много ще ми е приятно!

Хауи отпори вратата към тясната уличка и примигна пред ярката светлина.

Преди Хауи да успее да прекрачи прага, Рон Блийкър се спусна към него и го блъсна силно назад.

— Дъгли Гъзолики, червей безподобен, какво влизаш и излизаш тук, какво си намислил да правиш, плашило такова?

Блийкър беше с четири години по-голям от Хауи — петнайсетгодишен и мускулест. Той ходеше по потник понякога, за да се видят бицепсите му по-добре. Ударът му събори Хауи на земята.

Фенерчето изхвърча от ръката на момчето. Блийкър се втурна през вратата, хвърли се отгоре му, грабна го за ушите — за здравото и за грозното, готвейки се да дръпне главата му от пода и после да я стовари обратно, за да му счупи черепа. Процепът, облян в дневна светлина, намаля, докато отскачилата от стената врата се затваряше и в падащия мрак Блийкър продължи да го ругае.

— Гадно лайно такова, какво...

Гласът му секна от неизказана изненада и болка и в същия миг, сякаш Блийкър беше побягнал, тежестта му се вдигна от Хауи.

— Вземи си фенерчето, момче — обади се от мрака господин Блакуд.

Хауи изпълзя до неговия „Винаги готов“, който беше главният източник на светлина след затварянето на вратата. Стиснал фенерчето в ръка, той се вдигна на крака и се завъртя, опитвайки се да се ориентира къде е приятелят му и къде — врагът.

Те бяха заедно и представляваха невероятна гледка. С една ръка господин Блакуд бе хванал здраво Рон Блийкър за гушата, а с другата — за чатала. Беше го вдигнал от пода и краката му се люлееха из въздуха. Блийкър завъртя очи в ужас, когато фенерчето освети лицето на пленилото го чудовище.

— Само се опитай да посегнеш да ме удариш — каза господин Блакуд на Блийкър — и ще смачкам това, което държа с лявата си ръка. Ще го смачкам, ще го откъсна и после ще трябва да ходиш с женски дрехи цял живот.

Блийкър не даваше признаци, че има намерението или силата да удари господин Блакуд. Сълзи се стичаха по лицето му, което бе станало бяло и мазно като корема на риба, а от гърдите му се изтръгваха жалки като котешко мяучене стонове от болка и страх.

— Ти си върви вкъщи, момче — подкани го господин Блакуд. — Аз искам да си поговоря с твоя приятел тук. Искам да му обясня някои неща.

Хауи стоеше като хипнотизиран пред невероятната гледка на Блийкър, този стар негов мъчител, внезапно превърнал се в безпомощно, дребно създание, като счупена кукла.

— Ако нямаш нищо против — продължи господин Блакуд. — Имаш ли нещо против да обясня някои нови правила на този младеж?

— Нямам нищо против — отвърна Хауи. — Аз си тръгвам сега. Отивам си вкъщи. — Той се приближи до вратата и хвърли поглед назад. — Новите правила. — Той отвори вратата, прекрачи прага и отново хвърли поглед назад. — Утре сутринта може би ще ги кажеш и на мен. Аз също трябва да знам новите правила, за да съм сигурен, че всички ги спазват. — Той затвори вратата след себе си.

Замаян и удивен, той тръгна по уличката под светлината и сенките на следобеда. Беше извървял голямата част от пътя през гробището на църквата „Свети Антоний“, когато хипнотичната парализа се вдигна като було от съзнанието му и той си даде сметка какво се бе случило. През останалата част от пътя усмивката не слезе от лицето му.

Навярно Хауи се превръщаше в мечтател, който спи през деня и стои буден през нощта. Прибрал се в стаята си, легнал в леглото си, угасил осветлението, той не можеше да се отпусне и изключи. Съзнанието му продължаваше да показва отново и отново цялата сутрин и целия следобед на този невероятен ден и тези спомени бяха за него така ярки, сякаш ги гледаше на кино.

Тъй като майка му ставаше рано за работи, тя си легна в девет и половина. Корин вече си беше в стаята и правеше каквото правят момичетата в стаите си — той нямаше никаква представа.

Всичко бе потънало в тишина и мрак, когато в девет и четирийсет и пет Хауи се облече и слезе по стълбите. Той намали светлината от фенерчето, като покри лещата с два пръста. Къщата ухаеше на препарат за почистване на мебели, леко на освежител на въздуха с лимонов аромат и тук-там дори още по-леко на потпури, които майка му си правеше от цветя, отгледани от нея, и от кухненски подправки. На господин Блакуд щеше да му хареса тихата, миришеща на хубаво къща, ако се съгласеше да дойде да види апартамента. Ако можеше да почака до събота, когато мама не е на работа, може би можеше да дойде на вечеря. Майката на Хауи беше отлична готвачка и гостуването на вечеря в главната къща от време на време беше още едно от предимствата за наемателите на апартамента.

Хауи излезе през задния вход на къщата, заключи вратата след себе си и пъкна ключа в един от джобовете на джинсите си. Изключи фенерчето, защото пълната луна покриваше със скреж всичко наоколо.

Той се отправи с бързи крачки към гробището на „Свети Антоний“, но не се затича. Тичането може да ти докара смъртта, защото раздухва пламъците. Не че гореше в момента, разбира се, но дълго време тичането беше невъзможно и заради присадената кожа, която беше много нежна. Белезите са от по-груба тъкан от обикновената кожа и на места, където белезите се съединяват с обикновената кожа, внезапно силно разтягане, което се получава,

когато тичаш с всичка сила, може да доведе до напуквания на кожата и дори до смъртоносна инфекция.

Господин Блакуд беше казал, че може би ще спи до девет часа. Хауи не искаше да рискува да го събуди, затова беше станало няколко минути преди десет, когато той стигна по уличката до задната страна на бившата сграда на „Бозуел“ и почука на вратата, през която го беше нападнал Рон Блийкър преди. Първото нещо, което Хауи се канеше да направи, е да се извини, че не е могъл да дочака до закуска. Обикновено той беше много търпелив. Процесът на оздравяване от тежки изгаряния те учи на търпение. Но ако на господин Блакуд му се беше присънило решението за апартамента, Хауи искаше да го узнае. Ако големият мъжага останеше в града за няколко месеца и заживееше над гаража им, това щеше да бъде второто най-голямо събитие в живота на Хауи и със сигурност — най-хубавото.

Господин Блакуд не отговори на почукването и Хауи потропа по-силно по вратата.

— Аз съм, сър, Хауи Дъгли.

Може господин Блакуд да бе заспал много дълбоко. Може да бе излязъл на разходка или да си купи вечеря от някоя закусвалня.

Хауи опита да отвори вратата. Беше заключена.

Той закрачи напред-назад по окъпаната от лунна светлина уличка, опитвайки се да реши какво да направи. Да влезе в сградата без покана от господин Блакуд, изглеждаше неправилно. От друга страна, сградата не принадлежеше на господин Блакуд, ако че той се бе настанил в нея. Освен това сутринта Хауи беше влязъл без покана и бе срещнал новия си приятел на покрива, и това бе минало добре. Господин Блакуд му се бе зарадвал.

Ръждясалата дълга и тясна панта се опита да протестира, но прозорецът на сутерена хлътна навътре и Хауи се спусна с краката напред в мрака. Включи фенерчето и тръгна към стълбите, подвиквайки:

— Господин Блакуд? Тук ли си? Ехо! Аз съм, Хауи.

Когато стигна до приземния етаж, голямото помещение с колоните му се видя по-голямо сега, през нощта, отколкото бе изглеждало през деня, огромно, обширно, сякаш мракът се простираше на километри във всички посоки. Дори под светлината на пълната луна, запрашените прозорци високо в стените се мерзелееха едва-едва

и гледката на бледите им стъкла накара Хауи да се почувства като в зандан.

Малкото му фенерче не проникваше надалеч в катраненочерната вътрешност на бившия магазин. То вършеше по-лоша работа дори от обикновено, защото батериите му бяха отслабнали, нещо, което той бе прекалено развълнуван да забележи досега. Лъчите му бяха по-скоро жълти, отколкото бели, и вместо да се открояват отчетливо, бяха размазани.

— Господин Блакуд? Извинявам се, че те безпокоя. Аз съм, Хауи.

Нещо не беше наред с гласа му — толкова беше променен, че можеше да бъде гласът на друго момче. Беше по-слаб, по-тънък и отекваше от далечините по-различно, отколкото бе ставало на същото това място преди.

Понеже господин Блакуд беше казал, че е сложил багажа си близо до задната врата, Хауи тръгна в тази посока. Престана да подвиква на приятеля си, защото слабостта в гласа му го притесняваше.

Намери багажа на няколко крачки от задната врата. Спален чувал, навит плътно на руло и стегнат с каишки. Раница с отворен горен джоб. Две дебели, наполовина изгорени свещи бяха закрепени на пода в локви от вкоравен жълт восък.

До свещите лежаха снимките, които Хауи беше донесъл от къщи през деня. Снимката на къщата и тази на гаража, засенчен от старото буково дърво, бяха разкъсани по на четири парчета.

Само снимката на майката и сестрата на Хауи оставаше цяла и бе сложена близо до угасените свещи, подсказвайки, че господин Блакуд я беше изучавал под трептящата светлина. Хауи я вдигна и я пхна в задния джоб на джинсите си.

Той не обичаше да си пхна носа в чуждите работи, но не можеше да не забележи, че в горния джоб на раницата, чийто капак бе отворен, имаше цели тестета от снимки, завързани с ластиси. Те бяха на дебелината хартия с бели ивици по края, която се използва при старите апарати за моментални снимки.

Изпаднал в полутранс, подобен на състоянието, което го бе обзело, когато бе излязъл през близката врата на уличката, оставяйки Рон Блийкър да научи новите правила от господин Блакуд, Хауи посегна към едно от тестетата снимки. За негово учудване, ръката, с

която го вдигна, не приличаше на неговата ръка. Тя изглеждаше тънка, нематериална, подобна на ектоплазмената ръка на призрак в една от историите за викане на духове, която госпожа Норис, квартирантката им, обичаше да разказва. Хауи имаше чувството, че може би вече е умрял, без да разбере, също както преследващите някого духове понякога не осъзнават, че са призрци.

Той свали ластика от тестето. В играещата светлина на фенерчето се видя, че най-горната снимка беше на хубаво момиче с руса коса и зелени очи. То изглеждаше много нещастно. Не. Не нещастно. Изглеждаше изплашено.

Втората снимка беше на същото момиче, гримирано да изглежда страшно за Хелюин. Лицето му трябваше да изглежда като нарязано на няколко места и гримът беше убедителен.

На третата снимка хубаво момиче с кестенява коса също изглеждаше уплашено. Четвъртата снимка беше на същото момиче, съблечено голо и легнало по гръб. По тялото му имаше рани, които не бяха грим.

Развързаните снимки се плъзнаха между пръстите на Хауи и се пръснаха по раницата. Фенерчето се изгърси от ръката му и издрънча студено на пода.

Миг по-късно му се стори, че чу нещо нейде другаде на приземния етаж, някъде из мрака, метално почукване, може би стоманена обковка на върха на ботуш се бе тракнала в плочките на пода.

Със сърце, заблъскало в гръдната му кост, и дъх, заседнал в гърлото му, Хауи грабна фенерчето и заотстъпва от мястото, откъдето му се беше сторило, че иде звукът. Ала източникът на звука в такова голямо, тъмно пространство не беше лесно да се определи и след няколко крачки на него му се стори, че може би е сгрешил. Той смени посоката и след още няколко крачки се блъсна в нещо, в някого и се завъртя. Насочи фенерчето и видя тялото на Рон Блийкър да виси, забодено с огромен нож през гърлото на стената. Подпряна от дръжката, брадичката му бе вирната нависоко. Нещо бе натъпкано в устата му, нещо, достатъчно голямо да издуе бузите му до пръсване. Устните му бяха залепени с лепенка. Очите му бяха широко отворени. Очите му си бяха на място, ала ушите ги нямаше.

Хауи чу в съзнанието си въпросите си към господин Блакуд и неговите отговори:

Ти правил ли си си операции?

Не. Не ми трябва операция. Не понасям ножовете.

Страх те е да те режат ли?

Не ме е страх. Просто не понасям ножовете.

Внезапно Хауи се намери до задния вход, макар че не си спомняше да се е мръднал от мястото, където беше трупът на Рон Блийкър. Той вдигна копчето на секретa, дръпна вратата и изскочи на улицката, сигурен, че една от ония ръце като лопати копае в мрака път към него и вече е на сантиметри от тила му.

Препъвайки се, той направи няколко крачки под лунната светлина на нощта, обърна се и въпреки че никой не го застигаше, изкрещя, защото най-сетне си бе върнал дъха и гласа. За малко да извика за помощ, но веднага осъзна, че не може да си позволи да загуби нито миг в обяснения. Той беше единственият, на когото майка му и сестра му можеха да разчитат за помощ. Колкото и малък и грозен да беше, той беше менажерът на мотела с пожарогасителя, Блакуд беше пожарът, а пожарът гори бързо, пожарът може да промени всичко в една ярка, агонизираща минута.

Беше стигнал до средата на гробището, притичвайки приведен от една надгробна плоча до друга, когато видя гарвана да прелита под пълната луна. Той се втурна под прикритието на клоните на огромния дъб и в съзнанието му изникна есенна картина на гробището, засипано от алени листа, ала сега те се вълнуваха, сякаш бяха езеро от кръв. Той извика „О, не, не, не!“, защото се страхуваше, защото знаеше, че ще намери майка си и сестра си също толкова кървавочервени, както земята под аления дъб през есента.

Едвам се удържаше да не побегне с всичка сила. Не искаше шумът от стъпките му и усиленото му дишане да предупредят Блакуд. Тичането можеше да му докара смъртта.

С тихи и бързи крачки той премина през сенките на стария бук, покрай гаража, през двора и стигна до стълбите на задната веранда. Докато търсеше ключовете в джоба си, Хауи забеляза, че едно от стъклата на вратата към кухнята беше изрязано.

Не му трябваше ключът. Вратата не беше заключена.

Хауи я отвори внимателно, понечи да прекрачи прага, но се спря. В кухнята беше тъмно като в стария магазин, от който бе избягал преди малко. Нямаше никакви шумове, реални или въображаеми, никакво призрачно отъркване на стоманена обковка на върха на ботуш в плочките на пода, но тишината изглеждаше неестествена. Той усещаше, че Блакуд се ослушва за него, както той се ослушва за Блакуд. Интуицията му подсказваше, че това не е правилният път. Този момент беше същият като в миналото, когато се събуди и усети студената влага и миризмата на бензина, секунда преди драсването на клечката кибрит. Смъртта дебнеше в кухнята или в коридора след нея и този път нямаше да се появи менажер на мотел. Този път Хауи бе насаме със Смъртта, и Смъртта беше голяма, и силна, и по-подла от милион Рон Блийкърровци.

Възможно най-крадешком, той затвори полека вратата и се върна заднешком към стълбите на верандата. Продължи да се води от интуицията си и обиколи къщата.

Той вдигна малко шум само когато мина прекалено близо до японския клен в предния двор и разбута декоративните речни камъни, които ограждаха основата му. Спря се, грабна два от тях, всеки с размера на лимон, и после продължи към предния вход на верандата.

Хвърли поглед към съседната до тях къща, към къщите отсреща. Ако извикаше за помощ, ако Блакуд разбере, че няма да му се удаде възможност да стори на тези жени това, което беше направил с другите, той може би щеше да рискува да остане достатъчно дълго, за да ги намушка и накълца с ножа, и после да побегне.

До предния вход имаше автоматично включващ се фенер с матирано стъкло. Той светеше сега и отнемаше на Хауи прикритието на тъмнината, докато се приближаваше. Стиснал и двата камъка в лявата си ръка и ключа в дясната, той отключи вратата. Секретът изстърга лекичко, докато се изтегляше. Хауи отвори вратата внимателно, сложи ключа в джоба си и премести един от камъните в дясната си ръка.

Фенерът от верандата осветяваше мъгляво антрето, но не и катраненочерния коридор след него, който водеше към стаите и кухнята. Отляво се намираше сводестият вход към неосветения хол, а отдясно бяха стълбите, изкачващи се от сенките към мастиления мрак. Той съзнаваше, че е осветяван откъм гърба, че е изложен на риск всяка

секунда, докато стои там, но продължи да стои. Имаше шанс Блакуд да е още на приземния етаж от задната страна на къщата. Хауи възнамеряваше да изтича по стълбите и да извика на майка си да вземе пистолета, който тя държеше в едно чекмедже на бюрото.

Разкъсван между страха да тръгне и яда, че не го прави, най-после той пресече прага и влезе в антрето.

Една висока фигура се появи от коридора, мрак, придвижил се в мрака.

— Здравей, момче.

Ножът дрънна кухо и са заби в рамката на вратата, на пет сантиметра вляво от главата на Хауи.

Той хвърли камъка в дясната си ръка, чу го как прасна нещо, докато се обръщаше, за да избяга, чу изохкването на Блакуд, извика: „Мамо, извади пистолета!“, пресече верандата, втурна се по стълбите, извъртя се, хвърли камък към един от прозорците, който се разби, дотича до клена и грабна още два гладки камъка. Бейзболната му шапка беше паднала някъде, но той уцели още един прозорец и се запаси с още камъни. Светлините на втория етаж лумнаха и Блакуд се юрна по стълбите на верандата с ножа в ръка.

Хауи очакваше Блакуд да се хвърли към него със скоростта на куршум, да го сграбчи, да го разпори и да разпилее вдигащите му пара вътрешности по поляната. Ала от носа на грамадния мъжага течеше кръв, която се чернееше под лунната светлина, и всеки момент някой от съседите можеше да се покаже. Той не можеше да избие всички в квартала, макар че съдейки по вида му, много му се искаше, затова се спря и вдигна пръст към Хауи, за да подчертае заплахата си.

— Само да си им казал нещо за мен, ще се върна някоя нощ и ще одера лицето на майка ти. После цял месец ще режа Корин жива. Дръж си устата затворена и аз ще изчезна завинаги. Светът е пълен с кучки като тях. Не са ми притрябвали, освен ако не ме издадеш и ме принудиш да се върна.

Блакуд се обърна и направо изхвърча през поляната, през нощта, по-бързо отколкото човек би могъл да тича, бързо като магия, към църквата „Свети Антоний“ и гробището, а Хауи се сви и усети как една голяма птица, може би гарван?, прелетя толкова ниско над главата му, че ноктите ѝ минаха през косата му и издраскаха скалпа му.

Едва не се подмокри от ужас и все пак побягна към къщата, хвърляйки камък след камък и разбивайки още два прозореца. Стигна до върха на стълбите пред верандата и в този момент майка му се появи в рамката на отворената врата. Беше по пижама и стискаше пистолет, насочен към пода.

— Хауи, какво става? Какво има?

Макар че Хауел Дъгли щеше да навърши само единайсет години след седмица, той бе изпитал повече болки, отколкото повечето възрастни изпитват нормално, повече загуба, отколкото е редно да се изстрада от дете, повече унижение, понасяно със смирение, което вероятно би било достатъчно да бъде провъзгласен за светец, и наивността, която бе притежавал до тази ужасна нощ, се бе изпарила. Той осъзна неща, които момчетата на неговата възраст не осъзнават, включително факта, че животът е тежък, но и сладък, че животът представлява дълъг низ от загуби и че трябва да се държиш здраво за това, което обичаш, докато ти стигнат силите. Той разбра, че злото се крие зад любезни и познати лица, но не всяко зло се крие, че понякога злото е нагло, защото знае, че на човек не му се ще да повярва в съществуването му, и че се гаври с хората чрез наглостта си. Той осъзна, че никой не може да спаси света, защото светът не иска да бъде спасен, че единственото, което може да се надява да спаси от пожарите на този свят, са най-скъпите му хора, семейството му и, ако някога се сдобиеше с тях — приятелите му, и че би било върховно възгордяване да очаква, че може да направи нещо повече, също както би било грешно да не се опита.

Понеже разбра тези неща, той направи избора си веднага когато се намери изправен на верандата лице в лице с майка си. Ако в този момент не можеше да види ясно последиците от решението си, той имаше някаква представа какви биха могли да бъдат и съзнаваше, че угризенията на съвестта можеха да се окажат товар, който той ще трябва да носи с години. Повярвал в закана на Блакуд и в способността му да я изпълни, и още усещайки ноктите на грабливата птица, които бяха издраскали скалпа му, Хауи реши да остави света да се саморазрушава и да спаси онези, които все още можеха да се спасят.

От далечината долетя воят на сирени и той каза на майка си:

— Нищо, мамо. Отново онези глупави хлапаци, които постоянно ме тормозят. аз бях още буден, четях си в стаята, когато ги чух и

слязох. Не видях лицата им и не мога да ги назова по имена, но знам, че са те. Хвърляха камъни по къщата и аз ги прогоних.

Когато полицията пристигна след няколко минути, той им разказа същата история. Разказа я добре и тя прозвуча искрено. Понеже беше обект на тормоз на децата с жестоки сърца, лесно беше да му се повярва. Освен това той разбираше, че добрите полицаи могат да видят по очите ти дали лъжеш и ако избягваш погледа им, започват да те подозират. Той ги гледаше право в очите и не извърна поглед нито веднъж, защото знаеше, че е по-трудно да се гледа в неговите очи, отколкото в техните. Те ще се притесняват да не би той да забележи съжалението в погледите им и да не би да погледнат към обезобразената страна на лицето му и да бъдат хванати, че се заглеждат в бележите му. Така че щяха да се съсредоточат за по-дълго върху бележниците си, докато записваха показанията му, нямаше да си позволят да проявят съмнение към нищо от това, което кажеше, и на сутринта щяха да прегърнат децата си по-силно от обикновено.

Хауи лъжеше. А той мразеше да лъже отчасти защото не искаше да бъде лъжец като баща си. Той си казваше, че лъжите му нямат за цел да запазят собствената му кожа, а да предпазят майка му и сестра му, но това беше може би до голяма степен, но не и изцяло вярно.

По-късно, когато полицията си тръгна, Хауи намери парчето стъкло, което Блакуд беше изрязал от задната врата и оставил върху пода на верандата. Той го начупи с крак на парчета, които сложи върху пода в кухнята под един камък. Не можеше и нямаше нужда да обясни вдлъбнатината в рамката на предния вход, където ножът се бе забил, след като бе минал на пет сантиметра от главата му.

Родителите на Рон Блийкър не го потърсиха до следващата сутрин, защото бяха прекарали вечерта в пиянстване в една кръчма, наречена „Дроп Ин“. Когато се прибраха след полунощ, те бяха уверени, че синът им си спи спокойно в леглото. Блакуд не беше оставил никакви други следи от престоя си в старата сграда на „Бозуел“ — нито торбата с боклук от обяда им, нито остатъците от недоизядените картофки и курабийки, нито скъсаните снимки на къщата и гаража на семейство Дъгли, обаче беше оставил вратата на магазина към уличката откритата, явно нарочно. Само часове след като се вдигна тревога за изчезнало дете, патрулен полицай забеляза вратата и секунди след това откри трупа, не забит в стената, а строполен на пода. Оръжието, причинило смъртта, не беше оставено. Ушите на жертвата бяха намерени в стиснатите ѝ юмруци, които убиецът беше завързал с връвчица. Към всяко ухо беше добавено черно перо, макар че не беше ясно защо.

Блийкър беше погребан не в гробището на „Свети Антоний“, а в обществено гробище. В надгробната му плоча, освен името и датите, бяха издълбани още три реда: любимият ни син/прекалено добър за този свят/вече ангел в рая. Снимка на починалия беше прехвърлена върху овална керамична плочка и вградена в тъмносивия гранит. Хубавото му лице и приятна усмивка силно напомняха на лицата и усмивките на ангели от филмите.

Два месеца след погребението, когато Хауи отиде до гробището с колелото си малко след зазоряване, във вдлъбнатата урна в дъното на надгробната плоча стоеше голям букет от пластмасови цветя, избелели от слънцето, вятъра и дъжда. По гранита имаше дълги следи от птичи тор и тревата близо до основата на камъка имаше нужда от ръчно подстригване. Хауи беше дошъл да се извини — нямаше да остави Блийкър да срещне съдбата си, ако беше знаел, че намеренията на Блакуд не са просто да му обясни новите правила. Би трябвало да започне с обяснението си веднага щом падна на колене върху тревата,

но срамът и чувството за вина му вързаха езика. Той остана мълчаливо коленичил достатъчно дълго, за да могат издълбаните в камъка думи и керамичната снимка, и избелелите пластмасови цветя, и птичийят тор да му подействат, и те го сториха, подействаха му като бензинова утайка върху изгаряне трета степен, дълго след като пламъците са угаснали. Когато отново бе в състояние да говори, той не желаше да го направи, защото не можеше да понесе фалша, просто не можеше да издържа на всичкият този фалш наоколо, бил той измама или самозалъгване. Никога не беше виждал Блийкър да се усмихва по този начин, не с такава невинност. Че е станал ангел, също не беше истина. Птичийят тор, избелелите пластмасови цветя и неподстриганата трева не се връзваха с „любимия“. Хауи знаеше, че ако отвори уста да проговори, ще се разкреши от яд и омраза, затова той стана и изчака, докато престана да трепери и сърцето му се успокои. После избута колелото си през тревата към алеята на гробището и го подкара към къщи.

През следващото лято, в деня на годишнината от прекарването му с Блакуд върху покрива на стария универсален магазин, когато на Хауи му оставаше седмица до навършването на дванайсетата му годишнина, той получи писмо с пощенско клеймо от град на половин континент разстояние. Беше сам вкъщи, когато пощаджията дойде, и понеже очакваше, че баба му Алис, майката на майка му, може да му изпрати картичка с пари в нея за рождения му ден, прегледа пликовете, докато ги носеше от кутията до тротоара към къщи. Учуди се, когато видя името си върху плик със служебен размер, на който нямаше адрес на подателя и явно не беше от баба му. Вътре имаше лист хартия, в който бе пхнато гарваново перо — то затрепка из въздуха и кацна в краката на Хауи. Върху листа бяха написани само шест думи с такъв равномерен почерк, че изглеждаха едва ли не като от машина: *Още си спомням вкусните ти сандвичи.*

Той накъса писмото на малки парченца и ги зарови на дъното на кофата за боклук в кухнята. Занесе лъскавото перо в задния двор, хвърли го по посока на вятъра и го изпроводи тържествено с поглед по пътя му към „Свети Антоний“ и гробището.

От деня, когато беше отишъл на гроба на Рон Блийкър преди десет месеца, Хауи беше разбрал какво трябва да представлява неговото покаяние: до края на живота си той не биваше повече да каже нито една лъжа, нито дори най-малката неистина. Не биваше повече да

си позволи дори и най-невинната измама от какъвто и да било характер, по каквато и да била причина, независимо какво оправдание би могло да се намери за нея. Да се посвети на истината, беше единствената му възможна защита срещу ужасните последствия, които щяха да произтекат от сделката му с Блакуд. Ако майка му или сестра му намереха перото и тайнственото съобщение за сандвичите, щеше да бъде негов дълг да им даде обяснение, да им разкаже всичко за Блакуд, с което да им отнеме спокойствието завинаги.

През следващия дваисет и пети октомври Алтън Търнър Блакуд влезе в новините посмъртно. Хауи помагаше на майка си в кухнята да сложи масата за вечеря, когато репортажът започна на малкия телевизор върху един от плотовете. В един далечен град, за няколко месеца Блакуд беше успял да изтрепе цели четири семейства, при което беше изнасилвал момичетата и жените, както и измъчвал, и осакатявал някои от тях, преди сам да бъде убит от последния останал жив член на четвъртото семейство, четиринайсетгодишно момче, на име Джон Калвино, който застрелял чудовището в лицето. Снимка на Блакуд не беше показана по новините, защото такава не съществуваше, но имаше снимки на жертвите. Всичките момичета се видяха на Хауи подобни на Корин и всичките майки бяха подобни на неговата. Приборите затракаха из ръцете му, докато слагаше вилиците, лъжиците и ножовете на трите места за вечеря върху масата.

Блакуд си беше водил дневник със записки за другите, които беше убил през годините по цяла Америка. През следващия ден Хауи живя в очакване да чуе името на Рон Блийкър и да бъде разкрит като неволен съучастник. Ала дневникът не съдържаеше нито имената на жертвите, нито местата, където бяха убити, докато убиецът не бе почнал да изстребва цели семейства. Изглежда, беше чувствал, че множеството му единични убийства са под достойнството му и че бе постигнал величие като убиец едва след елиминирането на цели семейства. Хауи сгъваше салфетки, за да ги сложи на масата на следващата вечер, откакто историята стана новина номер едно, когато чу, че Алтън Търнър Блакуд е бил вдъхновен да започне с убийствата на цели семейства от човек, когото той бе описал като „малко момче, което прави хубави сандвичи“.

Това бяха последиците, от които Хауи се боеше, и те бяха толкова ужасни, че през следващите няколко седмици те го съсипаха също като най-тежка болест. Той започна да спи по цял ден и да лежи безучастно, когато не спеше. Нямаше никакъв апетит и понякога,

когато майка му го насилваше да яде, Хауи повръщаше скоро след това. До средата на ноември той отслабна с няколко килограма и макар да нямаше температура, лекарите взеха да се съмняват, че е хванал някакъв рядък вирус. Депресията беше неговият вирус, депресията, в чиито мътни води той тънеше ли тънеше и със сигурност щеше да се удави. Дните минаваха, без той да ги забележи, до такава степен вкочанен от мъката си, че гласовете долитаха приглушени до него, сякаш изпод земята. Очите му не виждаха друго, освен светлини и сенки, както би изглеждал светът на умиращо момче, чийто гръб е потънал в калното дъно на езеро, а дробовете му са напълнени с вода. Скръбта му беше толкова дълбока, че макар да спеше почти непрестанно, той не сънуваше нито хубави, нито лоши сънища, благодарение на което се отърва от Блакуд, който инак би беснеел из кошмарите му, ако не го беше пощадила кататонията.

Следващия път, когато Хауи разбра коя дата е, вече му се губеха повече от две седмици. Беше втори декември, неделя, макар че отначало това не му бе известно, когато плачът на майка му взе да го връща от плена на мрака. През цепките на залепналите си очи той разбра, че се намира в болницата. Във вената на дясната му ръка беше вкарана система. Усещаше, че беше отслабнал още. Чувстваше се като направен от слама и хартия. Чу гласа на някакъв мъж да казва „дехидратиран е от повръщането и нощното изпотяване, но също и по собствено желание, нещо, което не се случва често“. Хауи се опита да вдигне лявата си ръка, но не му стигнаха силите дори да я помръдне от леглото.

Плачът на майка му беше сърцераздирателен, безутешното ридание на жена, за която няма утеха, и беше толкова болезнено да го слуша, че той не можеше да се отдръпне в мрака отново, налагаше се да я успокои. Мислите му се избистриха и той я чу да казва с неимоверна мъка:

— Хауи спаси живота ми, той ме спаси от отчаянието с начина, по който понасяше изгарянията си.

В отговор се чуваше мъжки глас, вероятно на лекар. Хауи не се интересуваше какво казва той. Искаше да чуе какво още ще каже майка му и след време тя продължи:

— Купих пистолет. Да убия мъжа си. За това, което направи, за пожара. Но когато решиха да го пуснат под гаранция и той намери

парите, аз видях, че Хауи не само ще оживее, но и ще бъде добре. Трябваше да усмиря яростта си в името на щастието на Хауи. Ден след ден, година след година, той беше моят герой. Толкова много кураж в толкова малко момче. Той е толкова силен, той е моята опора.

Хауи никога не беше си се представял като герой на майка си, като герой на когото и да било. Той беше просто едно момче без късмет, което дори баща му не можеше да обича, една обезобразена муцуна, осемпръсто изродче, Дъгли Гъзолики, натискащ се да живее само защото го беше страх да умре. С изсърхнал като препечена филия хляб глас той повика майка си и трябваше да го стори два пъти, преди тя да го чуе и да дойде до леглото му. Очите ѝ бяха кървясали, носът ѝ протъркан до червено с кърпичка, бледите ѝ бузи лъщяха от сълзи, но тя бе все така красива, както винаги. Хауи винаги се бе гордял с нейната красота. Понякога той се бе питал дали някое хубаво момиче ще го хареса някога, но не беше губил много време в такива мисли, защото майка му и сестра му бяха толкова хубави, че тяхната обич щеше да му стигне за цял живот. Ето че майка му се наведе над него сега и той я увери:

— Не се тревожи, оправих се — и той наистина се справи.

През следващото лято, седмица преди тринайсетгодишния му рожден ден, две години след епизода с Блакуд, Хауи се събуди сутринта и чу свистенето на вятъра в стрехите. Когато погледна към прозореца на спалнята си, едно черно, около десетсантиметрово перо със сиво стъбло се виеше пред стъклото. Той продължи да се взира в танца му повече от десет минути, преди топлият юнски вятър да го отнесе.

И всяка следваща година на този ден, въпреки смъртта на Блакуд, черно като нощта перо се явяваше на Хауи по един или друг начин: ту ще се извие от някое дърво и ще го докосне по лицето, ту ще изпадне от някой вестник, когато го отвори да го прочете, ту ще се залепи с някое парче дъвка върху подметката на обувката му, ту ще го намери пхнато под чистачката на предното стъкло откъм страната на шофьора, когато се върнеше на паркинга от магазина, веднъж дори се оказа най-необяснимо в джоба на якето му, когато той бръкна в него да извади монети, за да си купи нещо от един автомат... И всеки път, въпреки че вече живееше в очакване на това странно появяване на

перото, когато то се случеше, неизменно го полазваше тръпка на ужас, разтрисаше го конвулсивно, макар и само за няколко минути.

Хауи порасна, избърсна колкото коса имаше, защото бърснатите глави сега бяха на мода, стана агент за продажба на недвижими имоти и дори си отвори собствена агенция, която имаше успех, въпреки че той най-съвестно уведомяваше клиентите си за всички дефекти на имотите. Медицината напредна, но не по такъв начин, който да позволи да се оправят белезите му, ала той бе свикнал с това как изглежда и не се вълнуваше на тази тема. Той продаде една скромна къща на една хубава жена, на име Фелисити Калауей, и когато тя изкара изпитите за агент за продажба на недвижими имоти, тя започна да предлага услугите си чрез неговата фирма. Бяха работили заедно почти година, когато, за негово учудване, тя попита:

— Какво, по дяволите, трябва да направи едно момиче, за да го поканиш на среща? Или не се интересува?

Месеци по-късно, когато прие предложението му за женитба, тя заяви:

— Ти си най-честният човек, когото познавам. Никога не съм те чула да излъжеш, нито веднъж, чувствам се в пълна безопасност, когато съм с теб.

И все пак гарвановото перо продължаваше да се появява всяка година и Хауи започна да се замисля повече за него, когато на двамата с Фелисити им се родиха деца. От друга страна, той реши, че ако се притеснява прекалено много за перото и всичко свързано с него, той би могъл да поощри нещо нежелано в живота си. Някой някога бе казал, че ако рисуваш дявола по стените достатъчно често, той се появява на стълбите и тръгва към теб.

Вечерта на дваисет и пети октомври, когато беше на трийсет и две години и имаше три прекрасни деца, Хауи седеше в любимото си кресло и четеше роман. Внезапно той почувства облекчение, сякаш от раменете му бе вдигнат товар, който не знаеше, че носи. Странното усещане не беше свързано с никаква видима причина и беше толкова завладяващо, че той бе принуден да остави книгата си и да се изправи на крака. Тъй като животът му беше вървял така добре толкова дълго време, а той знаеше как нещата могат да се извъртят на лошо в един миг, за момент той си представи, че този внезапен полет на духа е просто главозамайване — първият и единственият положителен симптом, последван от серия отрицателни развития, които бързо щяха да доведат до катастрофален резултат, като удар или инфаркт. Но той не беше песимист по природа и понеже чувството за облекчение не го напусна, той тръгна да търси Фелисити. Намери я в кухнята и я обсипа с целувки. Видя, че децата, Мия, Лео и Джош, гледат телевизия, вместо да си пишат домашните, но не им се скара.

Седна пред бюрото в кабинета си и се загледа в телефона. Беше сигурен, че трябва да се обади на някого, но не можеше да се сети на кого. Едно от чекмеджетата беше пълно с окачени папки, в които се намираха копия на застрахователни полици и други подобни. Хауи не знаеше какво го накара да отвори това чекмедже, но после разбра. В последната папка стоеше запечатан плик. Той го отвори и извади оттам една петдоларова и две едnodоларови банкноти, седемте долара, които беше задържал от трийсетте, които Блакуд му беше дал за сандвичи. През всичките тези години той беше живял с чувството, че тези пари могат да му докарат само лош късмет, и дори се беше побоял да ги даде на друг да не би да предаде проклятието заедно с тях. Нямаше причина да смята, че парите са се изчистили изведнъж, но беше ясно, че е така, и той реши да ги сложи в църковната кутия за помощ за бедните.

На другия ден една от главните новини по телевизията беше за няколко страни убийства в далечен град, чиято кулминация бе нападението в дома на детектив от отдела за убийства, на име Джон Калвино, същия човек, който преди двайсет години като четиринайсетгодишно момче бе убил Алтън Търнър Блакуд. Сегашните убийства бяха извършени върху членовете на семейства и имаха много сходства със зверствата на Блакуд от преди двайсет години. Хауи установи, че необяснимото му чувство за облекчение, което го бе завладяло, докато четеше в креслото, се бе появило точно по времето, когато жената и децата на Калвино са били на път да бъдат атакувани в собствения им дом. Той продължи да следи новината през следващите няколко дни както по телевизията, така и по вестниците и в него се затвърди впечатлението, че най-важната особеност на случая не се съобщава, вероятно защото никой от репортерите не подозираше цялата истина.

Шест дни по-късно, на първи ноември, Хауи се обади по телефона в отдел „Убийства“ на полицията, където работеше Калвино, и след няколко часа детективът му звънна. Предполагайки, че Калвино е прочел дневника на Алтън Търнър Блакуд, публикуван по интернет, Хауи рече:

— Аз съм момчето, което му направи хубави сандвичи. Тъй като никой не е виждал снимки на Блакуд, мога да докажа, че това, което казвам, е истина, като го опиша.

След като изслуша описанието, Джон Калвино рече:

— Единственото, което той споменава в дневника си, е, че вашето е било първото семейство, което е решил да убие, но вие сте ги спасили.

— По-точно би било да се каже, че те едва не умряха заради мен.

— Моето семейство наистина умря заради мен, господин Дъгли. Слава богу, че на вас ви се е разминало.

— Искрено ви съчувствам за сполетялото ви нещастие. За всичките ви загуби. Но... мога ли да ви попитам, господин Калвино, има ли някакъв начин, какъвто и да било начин, тези убийства, за които става дума сега в новините, всички тези убийства, да са свързани с Блакуд?

Джон Калвино замълча достатъчно дълго, за да даде да се разбере, че отговорът му е положителен, но когато най-сетне

проговори, той каза само следното:

— Аз убих Алтън Търнър Блакуд преди повече от дваайсет години.

— Да, знам. Чух за това навремето. И все пак... през всичките тези години, не съм престанал да очаквам... да се случи нещо. — Хауи се усети, че е сложил ръка на гърлото си, и си припомни как Блийкър беше забит с ножа в стената. — Макар че знаех, че Блакуд е мъртъв, ако изобщо някой може да се върне от онзи свят... това би бил той. Знаем, че това звучи налудничаво, но какво да се прави.

След още една пауза Калвино отвърна:

— Мога само да ви кажа, че през тези дваайсет години и аз живях в очакване да се случи нещо.

Един призрачен пръст се плъзна като студена шпатула по тила на Хауел Дъгли.

Той също помълча и сетне попита:

— Дойде ли му краят най-сетне?

— В моята работа, господин Дъгли, аз съм се уверил, че доброто обикновено побеждава. Но също така и че злото никога не умира. Най-добре е човек винаги да си отваря очите.

По-късно този следобед Хауи реши да не пуска седемте долара в църковната кутия за помощ за бедните. Той занесе трите банкноти в задния двор и ги запали.

До следващия юни сянката на ужас, която Блакуд хвърляше върху живота на Хауи, беше се вдигнала до такава степен, че когато си играеше с децата си в парка, той дори не си спомни, че на този ден се навършваха дваайсет и три години от обяда му заедно с убиеца на покрива на магазина. Те подхвърляха летяща чиния на кучето им, Барни, което скачаше и я ловеше всеки път с огромно удоволствие. По небето нямаше нито едно облаче, кадифенозеленият парк беше изпъстрен с хладните сенки на дърветата. Увлечен в радостта на момента, Хауи почти беше забравил, че някога бе нараняван от живота, и ако някой му бе поднесъл огледало, в първия миг навярно би се учудил, че има белези.

Мия спря да си почине от играта, но Хауи и момчетата бяха неуморими. Минаха минути, преди да погледне към дъщеря си и когато го стори — се вцепени. Седемгодишна, дребничка и хубава като майка си, Мия беше клекнала на ръба на една дървена пейка и нямаше

представа, че вляво зад гърба ѝ върху облегалката на пейката беше кацнал гарван. Мастилените му очи лъщяха сурово като сачми и накараха Хауи да се изпоти. Сякаш в отговор на вниманието и страха му, птицата разпери криле, протегна глава напред, изтрака с клюн, но без да вдигне шум, тиха като Смъртта, когато се спуска към плячката си.

Хауи, който държеше летящата чиния, я запрати с всичка сила. Дискът изсъска покрай Мия и перна птицата. Тя излетя уплашено с грозен грак за удивление на момиченцето и радост на братята му. Барни излая и Хауи се поклони.

Те възобновиха играта си и той не вдигна очи нито веднъж към небето, за да потърси тази или която и да е друга птица. Хауел Дъгли, надживелият смъртта, герой за някои и грозен като чвор за други, не се боеше нито от мрака на нощта, нито от мрака под слънцето, който понякога се спуска върху ни, когато най-малко го очакваме.

Той знаеше, че птицата кръжи отгоре. На два пъти тя слезе толкова ниско, че сянката ѝ прехвърча по тревата. Но Хауи не вдигна поглед.

Тази нощ той се събуди от характерните подвиквания на гарван — басовото му, резониращо „гра-гра“ и баритоновото „кяу“, примесени с ясни като камбанки тонове. Съдейки по силата и посоката на звука, птицата трябва да бе кацнала върху телефонен кабел в близката улица. Хауи не стана от леглото, за да провери.

На следващата сутрин той слезе пръв в кухнята, за да направи кафе и да пусне кучето навън. Върху кухненската маса лежеше черно гарваново перо. Той го зарови на дъното на кофата за боклук и не каза никому нищо за него.

Докато кафеварката работеше, той излезе, за да прибере вестника от полянката до портата. Нещо прелетя ниско над главата му, не толкова ниско, че ноктите му да издраскат скалпа му, но достатъчно ниско, за да усети полъха на вятъра, създаден от преминаването му. После то влезе в короната на буковото дърво, размествайки шумно листата му.

Хауи се прибра в къщата, без да вдигне нито веднъж очи от прогнозата за времето във вестника. Ясно и слънчево.

В нашия земен живот винаги има шанс да дойде ден на пожар, но няма никаква полза от това, човек да отправя покани на подпалвача,

колкото и упорито подпалвачът да му напомня, че би желал да получи такава.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.